

РЕШЕНИЕ

№ 575

гр. Благоевград, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети
септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Катя Сукалинска Въззивно гражданско дело
№ 20221200500447 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№60597/07.04.2022г., подадена от "М", седалище и адрес на управление гр.Б., ул. Б, представлявано от Д.А.А., чрез адв.А. Г., против Решение №8787/21.03.2022г. по гр.д.№176/2021г. по описа на РС-Г.Д, с което "М" е осъдено да заплати на "М", седалище и адрес на управление гр.С., представлявано от К.Д.М., сумата от 2168.20 лв. – главница, представляваща продажна цена на доставена електрическа енергия и допълнителни услуги към нея за месеците ноември и декември 2017г. по Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги от 27.02.2017г., както и сумата от 650.53 лв. – мораторна лихва за периода от 14.02.2018г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 12.02.2021г. до окончателното изплащане, както и сумата от 136.73 лв. сторени разноси за заплатена държавна такса.

С въззивната жалба първоинстанционното съдебно решение се атакува като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Жалбоподателят счита, че първостепенният съд се е произнесъл по нередовна искова молба, в която претендираните вземания не били надлежно индивидуализирани. Изводите на районния съд, че "Ф" е доставило на "М" електрическа енергия за месеците ноември и декември 2017г., за което са издадени 2 бр. фактури, не се подкрепяли от събраните по делото доказателства. Настоява, че за месец декември 2017г. "М" е получавало електрическа енергия от доставчика "Ч", като по справка от „ЕСО“ АД дружеството не е имало възможност да има

повече от един доставчик. Намира, че вземанията са погасени по давност. По подробно изложените в жалбата съображения се настоява за отмяна на атакувания съдебен акт и отхвърляне на предявените искове. Претендират се сторените разноски в производството.

В срока по чл.263 от ГПК по делото е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна, в който същата се оспорва като неоснователна. Въззиваемата страна намира първоинстанционния съдебен акт за правилен и обоснован, поради което моли за потвърждаването му. Претендира разноски за настоящата инстанция.

В съдебно заседание пред окръжния съд страните, редовно призовани, не изпращат законен или упълномощен представител.

Въззивната жалба отговаря на изискванията за редовност по чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Окръжен съд-Благоевград, след като съобрази материалите по делото и приложимия закон, намира следното:

Производството по гр.д.№176/2021г. по описа на РС-Г.Д е образувано по искова молба на "М" против "М". В исковата молба се твърди, че на 27.02.2017г. между "Ф" /в несъстоятелност/, от една страна, като търговец-продавач, и "М", от друга страна, като клиент-купувач, е сключен Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги. В изпълнение на договора, за месеците ноември и декември 2017г. "Ф" е доставило на клиента "М" договореното количество електрическа енергия. Сочи се, че доставената по договора електрическа енергия е измерена съгласно средствата за измерване в точките на присъединяване и е надлежно фактурирана по реда, предвиден в договора. В изпратените на клиента фактури освен стойността на доставената електрическа енергия, са включени допълнително начисляваните такси и услуги, в т.ч. акциз, ДДС, такса „задължение към обществото“, мрежови услуги за достъп и пренос и други такси и допълнителни задължения, чието заплащане клиентът дължи. Съгласно предвиденото в договора, плащането за доставената от продавача електрическа енергия се извършва в срок до 14-то число на месеца, следващ месеца на доставка. В предвидения в договора срок обаче ответникът не е извършил плащане за доставената по договора електрическа енергия за месеците ноември и декември 2017г., чиято цена с включените допълнителни такси и услуги възлизала на 2 168.20 лв. Твърди се, че вземането на "Ф" срещу ответника "М" било придобито от ищеца "М" въз основа на Постановление за възлагане №260000/06.01.2021г. по т.д.№3343/2017г. на СГС, с което на "М" са възложени вземанията на "Ф" /в несъстоятелност/, произтичащи от доставка на електрическа енергия, продадени от синдика на "Ф" на проведен на 21.12.2020г. търг с тайно наддаване. С исковата молба ищецът уведомява ответника за придобиване на задълженията му към "Ф" по договора за доставка на електрическа енергия от 27.02.2017г. Ответното дружество дължало и законна лихва върху главницата в размер на 650.53 лв. за периода от 14.02.2018г. до датата на подаване на исковата молба.

Препис от исковата молба и приложенията към нея са редовно връчени на ответника "М" на 02.03.2021г. В законоустановения едномесечен срок, който

е изтекъл на 02.04.2021г., ответното дружество не е подало писмен отговор на исковата молба.

В хода на съдебното дирене пред първата инстанция са приобщени голям обем доказателствени средства.

Първостепенният съд е приел от фактическа и правна страна, че на 27.02.2017г. между "Ф" като доставчик на електрическа енергия и "М" като клиент е сключен Договор за доставка на електрическа енергия. Ответното дружество "М" имало неизпълнено задължение по договора в размер на 2 168.20 лв. за цената на доставена електроенергия и допълнителни такси и услуги, което задължение било изкупено от ищеца "М". При поискване ответното дружество било задължено да представи по делото издадените от "Ф" фактури за доставената ел. енергия за месеците ноември и декември 2017г. Съдът е приел, че ответното дружество е представило само фактурата за месец ноември, а за месец декември представило фактура, издадена от "Ч" за отчетен период от 16.12-31.12.2017г. Приел е, че ответното дружество не е представило фактура за първата половина на месец декември, но от справките от НАП се установявало, че "Ф" е издало фактура от 31.12.2017г. на стойност 503.67 лв., като сборът на сумата по тази фактурата и сумата по фактурата за месец ноември се равнявали именно на процесната по делото сума от 2 168.20 лв. От горното, съдът е формирал извод, че "Ф" е доставило на ответното дружество електрическа енергия за м. ноември 2017г. и за първата половина на м.декември 2017г., а за периода от 16.12 – 31.12.2017г. електрическа енергия му е доставяна от "Ч". Съдът е разгледал направено от ответника възражение за давност и е приел, че вземането не е погасено по давност. Поради това предявеният иск се явявал основателен и е уважен, ведно с акцесорните претенции за мораторна и законна лихва.

Направеният от въззивния съд самостоятелен анализ на събраните доказателства води до следните фактически констатации:

На 27.02.2017г. между "Ф", от една страна, като търговец, и "М", от друга страна, като клиент, е сключен Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги, за срок от 1 година и 11 месеца. Съгласно Общите условия, неразделна част от договора, търговецът се задължава да продаде, а клиентът да закупи и получи активна нетна електрическа енергия на цена от 84 лв. за МВ/ч, измерена в точките за измерване, в сроковете и при условията, описани в общите условия. Клиентът заплаща на търговеца цена за закупената и доставена енергия, в размер, определен в индивидуалния договор за количествата, отчетени съгласно средствата за измерване в точките на присъединяване. Търговецът издава на клиента фактура относно дължимото плащане в български лева за доставената електрическа енергия за периода от първо до последно число на всеки месец, в който е извършената доставката, като фактурата се издава от търговеца до 10-то число на всеки календарен месец, следващ месеца на консумацията. Цената по договора не включва допълнително начисляваните акциз, ДДС, такса „задължение към обществото“, мрежови услуги за достъп и пренос или други такси и допълнителни задължения, които се дължат съгласно действащото законодателство или актове на държавни органи, и които суми се начисляват отделно във фактурата. Клиентът се задължава да заплати на търговеца дължимите суми по издадената фактура в срок до 14-то число на месеца, в

който фактурата е изпратена от търговеца на клиента.

С Постановление №260000/06.01.2021г. по т.д.№3343/2017г. на СГС, Търговско отделение, VI-19 състав, в сила от 12.01.2021г., върху "М" срещу продажна цена от 26 700 лв., са възложени следните имуществени права от масата на несъстоятелността на "Ф" /в несъстоятелност/, а именно: вземанията на "Ф" /в несъстоятелност/ към клиенти за доставена електрическа енергия и допълнителни услуги, в общ размер на 1 635 182.24 лв., съгласно опис, изготвен от синдика и пазарна оценка, в който опис фигурира вземането на "Ф" към "М" в размер на 2 168.20 лв., произтичащо от фактури за доставена електрическа енергия и допълнителни услуги.

От писма изх.№2544-00-437#2/28.04.2021г. и изх.№2510-00-611#1/27.10.2021г. на НАП, ТД-София, Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, се установява, че в дневника за продажбите по ЗДДС на "Ф" /в несъстоятелност/ за периода от месец ноември 2017г. до месец декември 2017г. са включени следните фактури, издадени за клиент "М":

1.Фактура №1000124302/30.11.2017г. с данъчна основа 1303.17 лв. и начислен ДДС - 260.63 лв.

2.Фактура №1000129698/31.12.2017г. с данъчна основа 503.67 лв. и начислен ДДС - 100.73 лв.

От писмо изх.№7712/28.04.2021г. на НАП, ТД-София, офис Благоевград, се установява, че в дневника за покупките за месец ноември 2017г. на "М" е включена фактура от "Ф" /в несъстоятелност/ с №1000124302/30.11.2017г. с данъчна основа 1303.17 лв. и начислен ДДС - 260.63 лв. Последното обстоятелство не се оспорва от ответното дружество "М", което е представило по делото справка-декларация за месец ноември 2017г. с дневника за покупките, в който под номер 180 фигурира горепосочената фактура.

По делото е приобщено писмо изх.№ЦУ-ЕСО-8321#/28.10.2021г. на Електроенергиен системен оператор, от което се установява, че на основание подадени от "Ф" месечни справки за членовете, включени в балансиращата му група, "М" е било включено като непряк член в стандартната балансираща група на "Ф" за периода от 01.04.2017г. до 01.12.2017г. включително. Посочено е, че като непряк член в балансиращата група на "Ф", "М" не може едновременно да получава енергия от двама доставчици.

Видно от писмо изх.№со-doc-14029/17.12.2021г. на "Ч", за периода месец ноември 2017г. и 01.12.2017г. от средствата за търговско измерване за обекти на "М" при доставчик на електрическа енергия "Ф" са отчетени следните количества електрическа енергия: за отчетен период от 15.10.2017г. до 14.11.2017г. – 7 813 кВтч; за отчетен период 15.11.2017г. до 01.12.2017г. – 2 994 кВтч.

Установява се, че "Ч" е издало 2 бр.фактури на "М" за консумирана електрическа енергия в периода от 02.12.2017г. до 15.12.2017г. /Фактура №0234526001/31.12.2017г./ и за периода от 16.12.2017г. до 31.12.2017г. /Фактура №0234526002/31.12.2017г./, които фактури са включени в дневника за покупките на "М".

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в

обжалваната част. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Неоснователни са възраженията на въззивника за нередовност на исковата молба, тъй като в същата не били описани номерата, датите на издаване, стойността и периодите за които са издадени двете фактури за месеците ноември и декември 2017г., сумите по които се претендират в производството.

Предмет на делото е спорното материално субективно право – претендираното или отричано от ищеца право, индивидуализирано от основанието и петитума на иска. Ищецът е длъжен в исковата молба да посочи фактическите обстоятелства, на които основава иска си и които позволяват да се индивидуализира твърдяното от него субективно право или правоотношение, чиято защита претендира. В конкретния казус това са фактите именно относно сключения писмен договор за доставка на електрическа енергия, който е основанието на предявения иск /а не издадената фактура/, а претенцията е за осъждане на ответника да заплати дължимата по договора цена за доставена ел. енергия и допълнителни такси и услуги за процесния период. Фактурата не е основание за плащане. При липса на сключен писмен договор същата може да има доказателствено значение относно установяването на този факт при наличие на определени изисквания относно съдържанието ѝ, което обаче е неприложимо в процесната хипотеза на сключен писмен договор за доставка на ел. енергия от 27.02.2017г. По настоящото дело ищецът в исковата молба е изложил ясно и конкретно твърденията от него факти и обстоятелства, от които произтичат претендираните права, поради което исковата молба е редовна.

По отношение правилността на решението съдът намира, че първоинстанционното решение е правилно.

Предявен е иск по чл.79, ал. 1 от ЗЗД за реално изпълнение на договорно задължение за плащане на цена от 2168.20 лв. от клиент-купувач за доставена ел.енергия за месеците ноември и декември 2017г., произтичащо от Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги от 27.02.2017г., сключен между "Ф" като търговец-продавач и "М" като клиент-купувач. Ищецът "М" се легитимира като кредитор на ответника- купувач "М" с влязло в сила постановление по чл.717з от ТЗ, с което на ищеца е възложено вземането на продавача "Ф" срещу клиента "М" за стойността на доставената ел. енергия и услуги.

В тежест на ищеца в настоящото производство е да докаже съществуването на договорно правоотношение между първоначалния кредитор и ответника; че първоначалният кредитор е изпълнил договорното си задължение да достави на ответника електрическа енергия за месеците ноември и декември 2017г., вкл. количеството и стойността на доставената ел. енергия и на допълнителните услуги; ищецът следва да докаже, че е правоприемник на първоначалния кредитор.

По настоящото дело не се оспорва факта на сключен на 27.02.2017г. между "Ф" като търговец-продавач и "М" като клиент-купувач Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги от 27.02.2017г. Не се оспорва и факта,

че с постановление по чл.717з от ТЗ върху ищеца "М" е възложено вземането на "Ф" към "М" в размер на 2 168.20 лв. за доставена електрическа енергия и услуги. Постановлението за възлагане легитимира купувача на вземането като кредитор на ответника, но не доказва с обвързваща сила дължимостта на същото. Поради това когато купувачът на вземането претендира от длъжника изпълнение на задължението за плащане, същият следва да докаже вида и размера на вземането си.

По делото се установява, че за процесната сума от 2 168.20 лв., представляваща стойността на доставена електрическа енергия и допълнителни услуги за месеците ноември и декември 2017г., доставчикът "Ф" е издал 2 бр. фактури - Фактура №1000124302/30.11.2017г. с данъчна основа 1303.17 лв. и начислен ДДС 260.63 лв. и Фактура №1000129698/31.12.2017г. с данъчна основа 503.67 лв. и начислен ДДС 100.73 лв.

Първата от двете фактури с №1000124302/30.11.2017г. е представена по делото. Същата е издадена за месец ноември 2017г. и е за потребено количество ел. енергия от 7 813 кВтч. Видно от фактурата, в стойността ѝ са включени освен цената на доставената ел. енергия, така и дължимия акциз, ДДС, задължения към обществото и услуги за пренос и достъп през електроразпределителната мрежа. Тази фактура е включена в дневника за покупки за месец ноември 2017г. на ответника "М". Осчетоводяването на фактурата от ответника представлява недвусмислено признание на задължението, поради което ответникът дължи заплащането на сумата по фактурата от 1563.80 лв. с вкл. ДДС. Доказателство, че на ответникът е доставена електрическа енергия от 7 813 кВтч е и писмо изх.№со-дос-14029/17.12.2021г. на "Ч", видно от което през процесния за делото период от средствата за търговско измерване за обекти на "М" при доставчик на електрическа енергия "Ф" е отчетено потребление от 7813 кВтч, които са отчетени като потребление към 14.11.2017г. Правилно районният съд е приел, че посочената сума е дължима от ответника и подлежи на присъждане.

Втората фактура с №1000129698/31.12.2017г. е на стойност 503.67 лв. и начислен ДДС 100.73 лв. Спорът по настоящото дело е съсредоточен именно върху дължимостта на сумата по Фактура №1000129698/31.12.2017г. Ответното дружество настоява, че не дължи сумата по фактурата за месец декември, тъй като през този месец не е получавало ел. енергия от "Ф". Действително от приобщените по делото писмени доказателства се установява, че считано от 02.12.2017г. "Ф" не е доставяло ел. енергия на "М", а от тази дата до 31.12.2017г. ответникът е получавал ел. енергия от "Ч". Този факт се установява както от писмото на Електроенергийния системен оператор, според което "М" е било включено като непряк член в стандартната балансираща група на "Ф" за периода от 01.04.2017г. до 01.12.2017г. включително, така и от приложените по делото 2 бр. фактури, издадени от "Ч" за доставена на "М" електрическа енергия от 02.12.2017г. до 31.12.2017г.

В този смисъл неправилно районният съд е приел, че "Ф" е доставяло ел. енергия на "М" за периода от 01.12-15.12.2017г., а "Ч" му е доставяло след дата - от 16.12.2017г. до 31.12.2017г., за което свидетелствала издадената Фактура №0234526002/31.12.2017г. Районният съд не е съобразил, че по делото е приета и друга фактура /Фактура №0234526001/31.12.2017г./ за доставена ел. енергия от "Ч" за периода от 02.12- 15.12.2017г. и че отразеното

в нея относно периода на извършените от ЧЕЗ доставки съвпада както с писмото на Електроенергийния системен оператор, според което ответникът е бил включен като непряк член в стандартната балансираща група на "Ф" до 01.12.2017г. вкл., така и с писмото на "Ч", според което "Ф" е доставяло ел. енергия на "М" до 01.12.2017г. Самият ищец също заявява, че след 02.12.2017г. ответното дружество се е възползвало от услугите на "Ч", за което имало издадени фактури за периода 02.12-31.12.2017г. Поради това ищецът заявява, че претенцията му обхваща периода от 01.11.2017г. до 01.12.2017г. включително.

Предвид гореизложеното, настоящата инстанция приема, че за периода от 1.11 до 01.12.2017г. вкл. "Ф" е доставяло ел. енергия на "М". Количеството доставена електрическа енергия за горепосочения период се доказва от писмо изх.№со-доc-14029/17.12.2021г. на "Ч". От същото се установява, че за периода от месец ноември 2017г. до 01.12.2017г. от средствата за търговски измерване се отчетени следните количества ел. енергия – 7 813 кВтч и 2 994 кВтч, т.е. общо отчетеното потребление за периода от 01.11.2017г. до 01.12.2017г. вкл. е 10 807 кВтч.

Съпоставката на приобщените писмени доказателства води до извод, че за отчетеното количество от 7 813 кВтч е издадена първата фактура с №1000124302/30.11.2017г., която е осчетоводена от ответника. Това количество ел. енергия е отчетено от средствата за търговско измерване към дата 14.11.2017г. След тази дата до 01.12.2017г. средствата за търговско измерване са отчели като потребени още 2 994 кВтч, които не са били включени във фактурата за месец ноември. Поради това ответното дружество дължи и стойността на отчетените като потребени за периода 15.11.2017г. – 01.12.2017г. 2 994 кВтч. Цената на доставената ел. енергия от 2 994 кВтч съобразно цената по договора от 84 лв. за мВтч се равняват на 251.49 лв. На основание чл.10, ал.3 от Общите условия клиентът дължи още: акциз, който съгласно чл.34а, ал.1 от ЗАДС за електрическата енергия с код по КН 2716, е в размер на 2 лв. за мегаватчас, или 5.988 лв.; задължения към обществото, чийто размер съгласно Решение №Ц-7 от 07.04.2017г. на КЕВР е в размер на 37.02 лв./мВтч, или 110.778 лв.; цена за мрежови услуги за пренос и достъп до електроразпределителната мрежа, които са определени с Решение №Ц-19 от 01.07.2017г. на КЕВР – цена за пренос на електрическа енергия през електроразпределителната мрежа на ниско напрежение – 0.03098 лв./kWh: 2994×0.03098 се равняват на 92.75 лв.; - цена за достъп за небитови клиенти – 0.01745 лв./kW/ден: за периода от 15.11 до 01.12.2017г. се равнява на 15 лв.; - цена за пренос и достъп през/до електропреносната мрежа – 0.00924 лв./kWh: 2994×0.00924 се равнява на 27.66 лв. Така общо дължимата сума за предоставената ел. енергия от 2994 кВтч и допълнителните услуги и такси възлиза на сумата от 503.67 лв., върху която сума се дължи и ДДС в размер на 100.73 лв., или общо 604.40 лв. Прибавени към дължимата цена за потребената ел. енергия от 7 813 кВтч в размер на 1 563.80 лв., правят общ размер на дължимите от ответника плащания в размер на 2 168.20 лв., което обуславя основателност на исковата претенция в пълния ѝ предявен размер, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 12.02.2021г. до окончателното погасяване на задължението.

Първостепенният съд неправилно е разгледал направеното от ответника с писмено становище от 09.09.2021г. възражение за погасяване на вземането по

давност. Същото е било преклудирано, тъй като не е било направено в срока за отговор на исковата молба. Съгласно задължителните разяснения в Тълкувателно решение №1/9.12.2013г. на ВКС по тълк.д.№1/2013г. на ОСГТК на ВКС общото правило за преклудирание на възраженията на ответника с изтичане на срока за отговор се отнася и за възраженията за придобивна и погасителна давност. Безспорно е, че ответното дружество не се е възползвало от предоставената му възможност да подаде писмен отговор на исковата молба и в срока за отговор да направи възражение за погасяване по давност на вземането, предмет на делото. Като преклудирано, това възражение не може да се преценява по същество от решаващия съд.

Правилно е уважена и акцесораната претенция за мораторна лихва. При липса на данни кога фактурите са достигнали до ответната страна, приложение намира разпоредбата на чл.303а, ал.3, изр.2 от ТЗ и задълженията са станали изискуеми с изтичането на 14-дневен срок, считано от деня, следващ деня на крайната доставка на електрическа енергия за съответния период. В настоящия случай началната дата на претенцията за мораторна лихва следва падежната дата на задълженията и се претендира от по-късен момент. Размерът на мораторната лихва върху процесното вземане за претендирания период от 14.02.2018г. до датата на подаване на исковата молба – 12.02.2021г. възлиза на сумата от 659.49 лв., поради което правилно е присъдена в претендирания по-нисък размер от 650.53 лв.

Предвид гореизложеното, поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени сторените разноски пред настоящата съдебна инстанция за заплащане на адвокатски хонорар в размер на 381.77 лв.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №8787/21.03.2022г. по гр.д.№176/2021г. по описа на РС-Г.Д.

ОСЪЖДА "М", седалище и адрес на управление гр.Б., ул. Б, представлявано от Д.А.А., да заплати на "М", седалище и адрес на управление гр.С., представлявано от К.Д.М., сумата от 381.77 лв. /триста осемдесет и един лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща сторени разноски пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____